

Literární předloha TV seriálu „Pluk mizerů“

DRSNÍ HRDINOVÉ

Diverzní akce SAS v týlu nepřítele

Ben Macintyre

OMNIBOOKS

Ben Macintyre

DRSNÍ HRDINOVÉ

OMNIBOOKS

2024

Předmluva

Do tmy

Jeden listopadový večer roku 1941 se po ranveji letiště Bagush na egyptském pobřeží rozjelo pět postarších transportních letounů Bristol Bombay a pak se vydalo do tmavnoucího středomořského oparu. V každém letounu byla skupina jedenácti britských výsadkářů, celkem pětapadesát vojáků, skoro celý stav nové experimentální a přísně tajné bojové jednotky: „Odřad L“. Special Air Service, SAS.

Když letouny s hukotem letěly na severozápad, vítr začal sílit a přinášel elektrizující náznaky blížící se bouře. Jakmile slunce sklouzlo za pouštní horizont, teplota uvnitř rychle klesala. Náhle byla značná zima. Rodící se SAS byla na své první misi s kódovým jménem „Operace Squatter“. Její účastníci měli podle plánu seskočit v noci padákem do Libyjské pouště za nepřátelské linie, proniknout pěšky na pět letišť, umístit výbušniny na co nejvíc německých a italských letounů a pak, až ty bomby vybuchnou, zamířit na jih na místo setkání hluboko v poušti, kde je vyzvednou a dopraví zpět do bezpečí.

Někteří muži připoutaní a třesoucí se v narůstající tmě v 18 000 stopách byli pravidelní vojáci, ale jiní jimi nebyli. V jejich řadách byl hotelový vrátný, zmrzlinář, skotský aristokrat a irský ragbyový internacionál. Někteří byli rození bojovníci bez nervů a klidní, a pár jich bylo stížených jakousi válečnickou posedlostí; většinou byli tiše k smrti vyděšení a odhodlaní nedat to najevo. Nikdo nemohl tvrdit, že je plně připravený na to, co se chystají udělat, a to z jednoduchého důvodu, že se nikdo předtím o noční padákový útok v severní Africe nepokusil. Ale zvláštní kamarádství už zakořenilo; podivný duch složený ze stejných dílů bezohlednosti, lstivosti, soutěživosti a společného odhodlání. Před vzletem muže informovali, že pokud někdo při seskoku utrpí vážné zranění, budou ho tam muset nechat. Není žádný důkaz, že by to někomu z nich připadlo divné.

V době, kdy se Bombaye blížily k libyjskému pobřeží, dvě a půl hodiny po vzletu, dosáhl vítr síly vichřice. Bouří hnaný písek a déšť téměř úplně zakryly světelné signály položené na zem Royal Air Force, aby vedly letouny k seskokové zóně 12 mil ve vnitrozemí. Piloti ani nemohli rozpoznat tvar pobřeží.

Přilétající letouny zachytily německé pobřežní světlomety a kolem nich začaly v oslepujících záblescích explodovat protiletadlové granáty. Jeden z nich prorazil spodek letounu a o pár palců minul rezervní palivovou nádrž. Jeden z rotmistřů řekl nějaký vtíp, který nemohl nikdo slyšet, ale přesto se všichni zasmáli.

Piloti dali signál, aby se výsadkáři připravili k seskoku. Ačkoliv letěli naslepo a řídili se odhadem, nejprve vyhodili kontejnery na padácích, ve kterých byly výbušniny, samopaly tommy gun, munice, jídlo, voda, deky a zdravotnické potřeby.

Pak se muži jeden po druhém vrhali do tmy.

ČÁST I

Válka v poušti

Kapitola 1

Kovbojský voják

Pět měsíců před operací Squatter ležel v káhirské nemocniční posteli vysoký hubený voják, mrzutý a neschopný pohybu. Tohoto pětadvacetiletého důstojníka přivezli 15. června 1941 do Skotské vojenské nemocnice od pasu dolů ochrnutého. V dopisu ministerstva obrany jeho matce se psalo, že „v důsledku akce nepřítele utrpěl pohmoždění zad“.

Přesněji řečeno to nebyla pravda. Tento zraněný voják se s nepřítelem nestřetil; seskočil z letounu bez přilby a řádného výcviku, o ocasní plochy si roztrhl padák a padal k zemi asi dvojnásobnou rychlostí, než se doporučovalo. Po dopadu ztratil vědomí, vážně si poranil páteř, přechodně oslepl a ztratil cit v nohou. Lékaři se obávali, že již nebude chodit.

Dokonce ještě před touto nehodou s padákem byl jeho přínos válce minimální – postrádal většinu základní vojenské disciplíny, neuměl pochodovat rovně a byl tak líný, že mu jeho kolegové přezdívali „Obří lenochod“. Od té doby, co ho poslali s britskou přepadovou jednotkou do Egypta, trávil většinu času v káhirských barech a klubech nebo sázel na dostizích. Sestřičky v nemocnici ho dobře znaly, protože se tam často ráno objevoval bledý a mrzutý, a chtěl se nadýchat kyslíku z láhve, aby zmínil kocovinu. Předtím, než ho seskok padákem dostal do nemocnice, ho vyšetřovali, jestli nesimuluje nemoc a neměl by být postaven před válečný soud. Jeho kolegové důstojníci ho považovali za šarmantního a zábavného; jeho nadřizení ho pokládali za drzého, neschopného a nesmírně otravného. Po dokončení důstojnického výcviku dostal otevřené hodnocení: „Nezodpovědný a ničím pozoruhodný“.

Poručík David Stirling ze Skotské gardy nebyl tradiční voják.

Asi tři týdny po jeho hospitalizaci ho přišel navštívit spisovatel Evelyn Waugh, jeho kolega důstojník v přepadové jednotce. Waugh chybě informovala hlavní sestra, že již amputovali Stirlingovi jednu nohu a že pravděpodobně přijde i o tu druhou. „Vůbec nic v ní necítím,“ řekl Stirling příteli. Waugh v rozpacích, jak bývají Angličané, když se setkají s postižením, neustále vedl bezvýznamné řeči, sedl si na okraj postele a pečlivě se vyhýbal tématu přítelova ochrnutí. Ale každou chvíli se kradmo podíval na místo, kde by měla být Stirlingova zbývající noha, a kdykoliv to udělal, Stirling s vynaložením velkého úsilí zahýbal palcem na své pravé noze. Nakonec si Waugh uvědomil, že si z něj udělali legraci a praštil Stirlinga polštářem.

„Stirlingu, ty parchante, kdy se to stalo?“

„Několik minut předtím, než jsi přišel? Chce to trochu námahy, ale je to nějaký začátek.“

Stirlingovi se vracel do nohou cit. Jiní by asi křičeli radostí, ovšem pro Stirlinga byla první známka jeho uzdravování příležitostí udělat si kanadský žertík z jednoho z největších britských romanopisců.

Trvalo další dva týdny, než se mohl Stirling postavit a několik dalších, než dokázal kulhavě chodit. Ale během těch dvou měsíců vynucené nečinnosti hodně přemýšlel, což bylo přes jeho pověst neschopného darmošlapa něco, v čem byl docela dobrý.

Členové komanda měli být britskými útočníky, vybraní a vycvičení dobrovolníci, kteří měli podnikat ničivé nájezdy proti cílům Osy. Předseda vlády Winston Churchill rozhodl, že ideálním místem pro

nasazení komand je severní Afrika, kde by mohli provádět námořní útoky na nepřátelské základny na středomořském pobřeží.

Tento koncept podle Stirlingova nevyžádaného názoru nefungoval. Příslušníci komand byli po většinu času nečinní a čekali na rozkaz k nějakému velkému útoku, který nikdy nepřišel; nasazovali je jen výjimečně a výsledky byly chabé. Německé a italské jednotky očekávaly, že je budou napadat z moře a byly na to připravené. Komanda byla na provedení nepozorovaného útoku příliš velká a těžkopádná, a ihned přišla o moment překvapení.

Ale co když, říkal si Stirling, zaútočí komanda z opačné strany? Na jihu se mezi Egyptem a Libyí prostíralo Velké pískové moře, obrovská plocha 45 000 čtverečních mil souvislých dun bez vody. Tuto poušť, jedno z nejnehostinnějších míst na zemi, považovali Němci za doslova neprůchodnou přírodní bariéru a nechávali ji proto v podstatě nechráněnou a zcela nehlídanou. „Tohle je moře, které skopčáci nesledují,“ uvědomil si Stirling. Pokud by mobilní týmy vycvičených mužů pronikly pod pláštěm tmy k nepřátelskému pouštnímu křídlu, mohly by provést sabotáže na letištích, skladištích zásob, komunikačních linkách, železnicích a silnicích, a pak vyklouznout zpět do prázdnoty moře písku. Komando v síle několika stovek lidí by mohlo zaútočit jen na jeden cíl, ale několik menších jednotek, rychle se pohybujících, útočících nečekaně a pak rychle ustupujících by mohlo zničit současně několik cílů. Příležitost zaútočit na nepřítel v týlu, když to nejméně očekává, je snem každého generála. Právě takovou možnost nabízela specifická geografie severní Afriky, říkal si Stirling, když ležel napůl ochrnutý v nemocniční posteli a pokoušel se hýbat prsty na nohou.

Stirlingův nápad byl spíše zbožným přáním než odbornou úvahou; nevznikl dlouhými hodinami úvah a studií, ale velkou nudou při zotavování. Byl založený na intuici, představivosti a sebedůvěře, čehož měl Stirling spoustu, než na zkušenostech s bojem v poušti, které neměl. Ale byla to podnětná myšlenka, idea, jakou mohl dostat jen někdo tak divný a pozoruhodný, jako Archibald David Stirling.

Stirling patřil k lidem, kterým se daří ve válce, protože v míru selhali. Za svůj krátký život si vyzkoušel různá zaměstnání – umělec, architekt, kovboj a horolezec – a v žádném neuspěl. Privilegován narozením a vzděláním, inteligentní a důvtipný, mohl dělat cokoliv, ale počáteční část svého života se věnoval jen málo významným věcem. Válka byla jeho záchranou.

Stirlingova rodina byla jednou z nejstarších a nejvlivnějších ve Skotsku, proslulý aristokratický klan s dlouhou vojenskou tradicí a značně excentrický. Stirlingova matka byla dcerou lorda Lovata, hlavy klanu Fraserů, s rodokmenem sahajícím až ke Karlovi II. Jeho otec, generál Archibald Stirling, byl poslancem parlamentu, a pak odešel do důchodu na panství Keir v hrabství Perthshire o rozloze 15 000 akrů, kde bylo předchozích pět set let sídlo jeho rodiny. Generál dohlížel na své rozlehlé pozemky a na neukázněnou rodinu jako nějaký laskavý, ale odměřený náčelník pozorující bojiště ze vzdáleného kopce. Davidova impozantní matka Margaret byla silnější osobností a její děti se jí bály. Keir House, kde se David v roce 1915 narodil, byla ohromná budova studená i uprostřed léta, plná loveckých trofejí, hluku a čertovin. Stirlingovi rodiče vtloukali do svých šesti dětí dobré chování, ale jinak je většinou nechávali žít svůj život. Čtyři Stirlingovi chlapi, z nichž byl David druhý nejstarší, vyrůstali při stopování jelenů, lovu králíků, rvačkách a soutěžení. Oblíbenou hrou byl sourozenecký souboj s použitím vzduchovek – dva bratři se střídavě stříleli do zad a po každém výstřelu se přiblížili o krok k sobě.

Přes tento aristokratický spartánský začátek života nebyl David odolné dítě. V osmi letech ho dali do katolické internátní školy v Ampleforthu, kde dostal břišní tyfus a na delší dobu ho poslali domů k vyléčení. Vadu řeči mu nakonec odstranili chirurgicky. Neměl rád sport a dělal vše, aby se mu vyhnul. Velmi rychle rostl – v sedmnácti letech měl skoro šest stop a šest palců. Hlavně díky příslušnosti k vyšší sociální třídě ho vzali na Cambridgeskou univerzitu, kde se špatně choval a víc času trávil na dostihovém závodišti v Newmarketu, než při studiu. „Jestli měl život nějakou vážnou stránku, tak mi úplně unikla,“ připustil později. Po roce mu profesor jeho fakulty přečetl seznam třiadvaceti přestupků, které si zaslouží vyloučení, a vyzval ho, aby si vybral tři, které by se podle něj nejméně dotkly jeho matky.

David Stirling se rozhodl, že bude umělcem v Paříži. Na malování měl málo talentu. Ale měl baret a toužil po bohémském životě. Někteří lidé odhalili v jeho malbách zvláštní směsici krásy a hrůzy. Ovšem jeho

francouzský umělecký učitel k nim nepatřil a po roce a půl pochybného života na levém břehu mu řekl, že by z něj jednou mohl být celkem slušný komerční kreslíř, jehož malby nikdy nebudou mít skutečnou hodnotu. Stirling byl pořádně naštvaný; jeho neúspěch jako umělce ho navždy poznamenal a možná vysvětluje soustavné přívaly nejistoty, které se skrývaly pod pláštěm sebedůvěry.

Vrátil se do Cambridge ke studiu architektury, ale opět neuspěl. Práce s jedním edinburským architektem měla krátké trvání. Teď zasáhla jeho matka a svému druhému synovi řekla, že se musí přestat flákat a něco udělat se svým životem. Sterling prohlásil, že chce být prvním člověkem, který vyleze na Mount Everest.

Stirling neměl na to, aby lezl po skalách. S vážným horolezectvím měl málo zkušeností. Také trpěl závratí. Nebojácní britští horolezci se pokoušeli zlézt nejvyšší horu na světě od roku 1921; desítky při tom pokusu zahynuly. Výstup na Everest byla drahá, nebezpečná a náročná záležitost a Stirling byl na mizině - nic z toho však neubralo na jeho odhodlání uspět tam, kde jiní kvalifikovaní, zkušení a dobře financovaní horolezci neuspěli. Strávil rok lezením ve švýcarských Alpách finančně podporovaný svou matkou a pak vstoupil do doplňovací zálohy Skotské gardy, otcova pluku, v naději, že polodenní armádní výcvik by mohl jeho výpravu podpořit. Brzy uniformu svlékl odpuzován nudou cvičáku. V roce 1938, v třidvaceti letech, odjel do USA s úmyslem zlézat Skalisté hory a jezdit po kontinentálním rozvodí. Když se dověděl, že je Británie ve válce, jejíž předvečer ho, jak se zdá, téměř úplně minul, byl jižně od Rio Grande, kde strávil několik měsíců sháněním skotu ve společnosti kovboje jménem Ry „Panhandle“ Terrilla. Jeho matka mu poslala telegram: „Vrať se co nejlevnějším způsobem domů.“ Stirling letěl do Británie první třídou a rychle se vrátil do uniformy.

David Stirling, který se na podzim 1939 objevil v kasárnách gardy v Pirbrightu, byl zvláštní směsicí složek. Ambiciózní, ale nesoustředěný; prodchnutý vojenskými tradicemi, ale alergický na vojenskou disciplínu. Divoký zevnějšek skrýval muže se sklonem k občasným depresím, jehož mimořádně dobré způsoby a společenská lehkost maskovaly chvíle vnitřního zmatku. Stirling byl romantik se vrozeným talentem pro přátelství, ale s malou touhou nebo potřebou fyzické intimnosti. Zdá se, že o panictví přišel v Paříži jako student umění. S Panhandle Terrillem si užíval společnost „těch snědých dívek v Mexiku“. Vypadalo to, že jeho přirozená stydlivost spojená s přísnou katolickou výchovou v něm vyvolávala strach z žen. „Naprostě zmatená, vinou zmítaná léta puberty vyvíjela strašný tlak,“ poznamenal jednou. Mluvil o „predátorských ženách“ a své milostné zkušenosti popisoval jako „těsné úniky“, jako by se bál chycení do nějaké pasti. „Jakákoliv pouta jsou tlakem, který těžko snáším,“ připustil. Měl mnoho přítelkyň a podle svého životopisce nebyl pro opačné pohlaví nepřítelivý. Ale zdálo se, že se uvolňuje jen mezi muži a „v široce otevřených prostorách“. Jako mnoho družných lidí byl trochu osamělý. Jako bojovník toužil po akci a společnosti vojáků, ale když boje skončily, uzavřel se do samoty.

Stejně jako ho nudila logistika horolezectví, praktické přípravy na válku mu připadaly nepopsatelně náročné. Jako mnoho mladých mužů toužil po boji, ale místo toho se ocitl v poutech režimu nekonečného pochodování, kontrol výstroje, cvičení se zbraněmi a dalších stereotypních prvků vojenského života. Takže rebeloval. Utíkal z kasáren gardy a často mířil do Londýna na noční pitky, hazard a biliár v klubu White's a stejně často ho chytili a zavřeli. „Byl hodně, hodně nezodpovědný,“ vzpomínal Willie Whitelaw, který s ním procházel výcvikem. „Prostě nedokázal tolerovat, že nás cvičili podle zásad posledního velkého konfliktu. Reagoval tak, že ignoroval všechno.“

Bylo to v baru klubu White's, jednom nejexkluzivnějším pánském klubu v Londýně, kde se poprvé dověděl o vojenské službě, která byla mnohem blíže k dobrodružství a vzrušení; úplně nová přepadová jednotka, která měla útočit s maximálním účinkem na důležité nepřátelské cíle. Stirlingův bratranec, lord Lovat, byl mezi prvními dobrovolníky, kteří se do ní hlásili.

Tato jednotka postavená pod velením podplukovníka Roberta Laycocka – nazvaná Layforce – měla sestávat z víc než 1500 dobrovolníků zařazených do tří přepadových pluků, získaných z jiných pěších pluků – elitní jednotka specializovaných dobře vycvičených nájezdníků. Lord Haw Haw, britský zrádce, který dělal pro nacisty rozhlasové vysílání do Británie, je nazýval „Churchillovými hrdlořezy“.

Stirling se okamžitě přihlásil. Brzy pochodoval divočinou západního Skotska, z dětství známým terénem a daleko od cvičišť, kterým se vyhýbal. Komando několik týdnů cvičilo v bažinách a porostech ostrova Arran – pochody po cestách, boj beze zbraně, vytrvalost, navigace a techniky přežití. Dokonce už v této

počáteční fázi zaznamenali někteří dobrovolníci u toho vysokého mladého důstojníka nějakou odlišnost – Stirling byl rozený vůdce s podceňovanou, ale neústupnou vírou ve vlastní rozhodnutí a s gentlemanským důrazem na to, aby udělal vše, co žádá od svých mužů, a ještě něco víc. Jednotka Lay odplula 1. února 1941 na Blízký východ. Stirling konečně mířil do bitvy a za sebou nechával dlouhou řadu nezaplacených účtů – od svého bookmakera, krejčího, bankovního manažera a dokonce od prodejce vybavení pro kovboje v Arizoně, který požadoval zaplacení sedla.

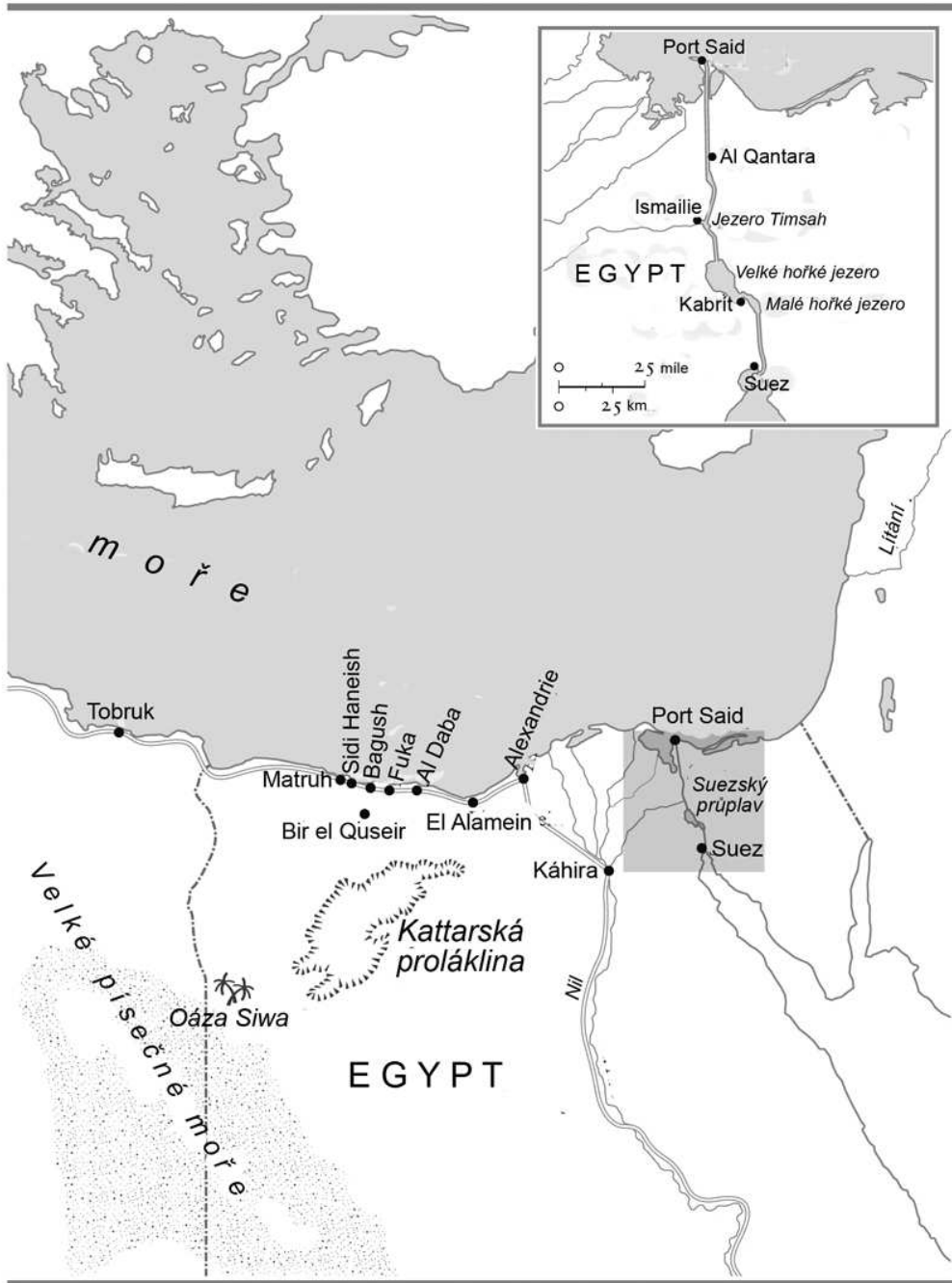
Layforce nasadili k přerušení komunikačních linek Osy ve Středomoří a jako hlavní sílu k obsazení Rhodu. Ale když komanda přijela do Egypta, vojenská situace se změnila – příchod německého expedičního vojska Erwina Rommela do Kyrenaiky (východní pobřeží Libye) změnil strategický obraz. Britové teď museli čelit německému postupu a začínala první fáze války v severní Africe. Afrikakorps nejprve nasazený k posílení italské obrany jejích afrických kolonií postupoval alarmující rychlostí, tlačil Brity zpět k hranicím Libye s Egyptem a obléhal pobřežní město Tobruk. Komanda místo útoku na Rhodos rozdělili a různě nasadili jako posádku na Kypru, ke krytí evakuace Kréty, k posílení obrany Tobruku a provádění nájezdů na pobřeží Kyrenaiky a Sýrie. Útok na libyjské pobřežní město Bardia toho moc nepřinesl a padlo při něm do zajetí sedmašedesát členů britských komand. Z osmi set příslušníků komand vyslaných v květnu ke krytí evakuace Kréty se podařilo uniknout méně než dvěma stům – mezi nimi byl Evelyn Waugh, který se dostal na poslední odplouvající loď. Komanda v červnu úspěšně zřídila předmostí na řece Lítání v Libanonu proti francouzským vichistickým vojskům, ale ztratila čtvrtinu svých útočících sil.

Stirling se v záloze Layforce v Egyptě nudil a byl naštvaný. Ještě v akci nevystřelil. „Dostali jsme se do série odkladů a rušení a to bylo mimořádně mrzuté,“ vzpomínal později. Velitel Spojených operací řekl před odjezdem komandům, že „se zúčastní akce, která silně zapůsobí na svět“. Na Stirlinga to sotva zapůsobilo. Jako vždy, kdy byl málo využitý, se pustil do hýření. Davidův mladší bratr Peter pracoval na britském velvyslanectví v Káhiře a jeho komfortní diplomatický byt se stal místem bujarých večírků a nočních výprav do městských luxusních podniků.

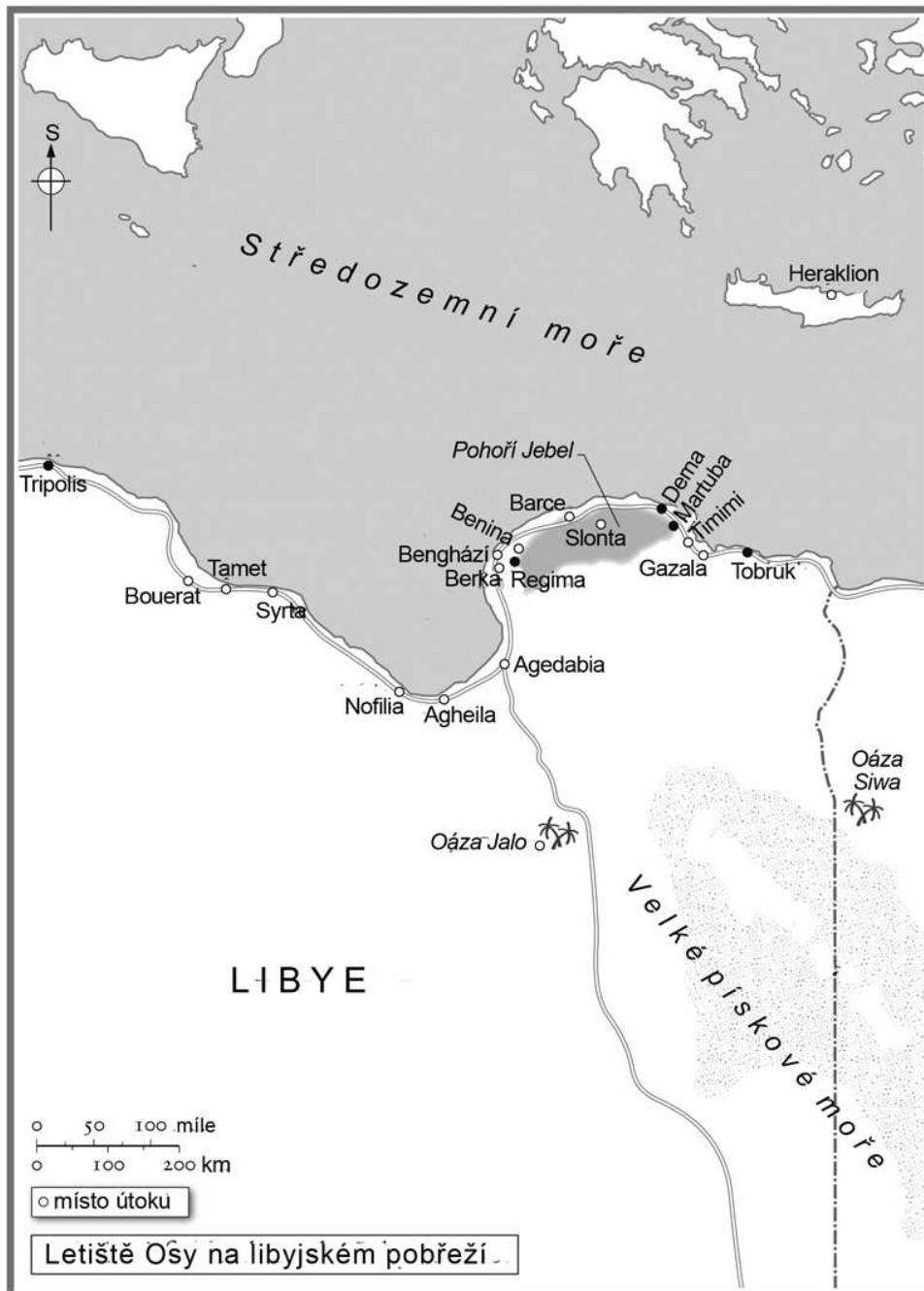
Stirling začal chybět na nástupech a vymlouval se. Jeho tvrzení o špatném zdraví nebylo úplně nepravdivé. Dostal ošklivou úplavici. Pak při návratu z nočního cvičení zakopl o stanovou šňůru a zranil si oko, které mu museli operovat. Stirling zjistil, že americká nemocnice je zvláště pohodlná a začal si vymýšlet, že trpí horečkou, aby tam zůstal déle. „V určitém smyslu jsem byl dost nemocný,“ tvrdil později, „protože jsem večer, když jsem se zotavil z příšerné kocoviny, kterou mi způsobila předchozí noc v Káhiře, odcházel ven a následující noc jsem si sám znovu přivodil nemoc.“ Stirlingovi nadřízení upozornění hlavní sestrou nemocnice začali pochybovat o tom, jak špatně na tom doopravdy je. Pil a flámoval, takže se dostal do vážných problémů a jeho život změnil až rozhovor v jídelně s poručíkem Jockem Lewesem, kolegou z komanda, který byl stejně disciplinovaný a upjatý jako Stirling zhýralý a nonšalantní.

Lewes řekl Stirlingovi, že nedávno dostal zásobu několika desítek padáků určených pro výsadkovou jednotku operující v Indii, ale omylem zasláných do Port Saidu, kde si je zabral. Plukovník Laycock povolil Lewesovi, aby se pokusil o experimentální seskok padákem v poušti. Stirling ho požádal, jestli by se ho mohl zúčastnit, částečně z legrace a částečně proto, že by bylo dobré vědět, jak se to dělá, a hlavně proto, že se strašně nudil. Tak začalo důležité a nepravděpodobné partnerství mezi dvěma muži, kteří mohli být jen stěží odlišnější.

Kapitola 2

Odřad L

Poručík John Steele Lewes byl vzorem vojenské ctnosti, strohý a pedantský člověk. Narodil se v Indii britskému otci a australské matce, vedl veslařský tým Oxfordské univerzity, absolvoval fakultu Christ Church a zdál se být předurčený pro kariéru v politice nebo k dosažení vysokých hodností v armádě. Poté, co se po vypuknutí války připojil k Velšské gardě, ho jmenovali plukovním výcvikovým důstojníkem

a ubytoval se na Sandownském závodišti. Tam ho namaloval umělec Rex Whistler, také důstojník a přítel, jak sedí na schodech tribuny s kulometem Bren na kolenou. Vypadal jako by se chystal zkosit běžce a jezdce. v závodě národního derby.

„Jock“ Lewes byl téměř příliš dobrý na to, aby to byla pravda. „Buď někým velkým,“ řekl mu jeho otec a Lewes měl v úmyslu ten příkaz splnit. Byl fyzicky zdatný, bohatý, vlastenecký a pohledný s lesknoucíma se modrýma očima a bezchybným knírkem jako Douglas Fairbanks junior. Objevoval se ve společenských časopisech a dvořil se dobře narozené a citlivé ženě jménem Miriam Barfordová, kterou učil důležitosti obětování se a tvrdé práce. „Získáme na světě víc zásluh ochotným děláním nám zadaných úkolů, které jsou nejméně atraktivní, než jakýmkoliv množstvím příjemné práce,“ napsal.

Lewes byl přísný workoholik, poněkud puntičkářský a podle svého životopisce hluboce opovrhoval dekadencí. Neměl smysl pro humor a pro morálku ostatních mohl být příliš přísný. „Jocka byste nenašli, jak si v Káhiře dává rychlého panáka nebo se projíždí na dostihovém závodišti,“ všiml si Stirling, kterého jste obvykle našli, jak dělá něco z toho.

Ovšem ti dva důstojníci sdíleli naléhavou touhu po akci a přesvědčení, že se komanda řádně nevyužívají. Lewes, vycházející hvězda v Layforce, předvedl svou vynalézavost v několika operacích včetně úspěšného útoku s motorovými dělovými čluny na nepřátelskou leteckou základnu poblíž Gazaly na libyjském pobřeží. Na Lewese udělalo dojem nasazení německých výsadkářů při dobytí Kréty a myslel si, že výsadkářská jednotka by mohla být užitečným přírůstkem do budoucích operací spojeneckých komand. Začal lobovat u vyšších důstojníků, aby mu dovolili vytvořit svou vlastní osobně vybranou jednotku, a napsal domů, že dostal to, po čem dlouho toužil – tým mužů s úplnou volností vycvičit a použít jej, jak to bude podle něho nejlepší. Stirlinga ohromilo Lewesovo klidné chování, velká profesionalita a zkušenost. Podle jedné verze příběhu se dověděl, co Lewes chystá, a záměrně ho v důstojnické jídelně vyhledal. Jiní říkají, že ten rozhovor byl čistě náhodný. Ať tak nebo tak, Stirlingovy a Lewesovy představy se sblížovaly.

Jock Lewes měl nicméně skrytou stránku, která mohla Stirlinga zarazit, pokud by o ní věděl - flirtoval s nacismem.

Na cyklistickém výletu do Německa v roce 1935 ho velice ohromila organizace a síla rodící se Třetí říše. „Británie není demokracie a Německo má daleko do totalitního státu,“ napsal svým rodičům. „Oslněný“ národním socialismem navštívil Německo během následujících let několikrát. Z každé návštěvy domů se vracel stále víc uchvácený - stýkal se s vysokou německou společností. V roce 1938 navštívil ples, kde byli čestnými hosty Hitler a Goebbels, a zamiloval se do mladé Němky Senty Adriano, nadšené členky nacistické strany. Miloval její „upřímnost“, její „zlaté vlasy, zelenomodré oči a dobře rozložené jemné obočí – nevytrhané“. Vytrhané obočí mohlo být známkou lehkomyšlnosti.

Pak nastala Kříšťálová noc, noc rozbitého skla, kdy nacisté řádili v Německu a Rakousku, rozbíjeli a rabovali židovské obchody, podniky a synagogy. Jock Lewes mohl být politicky naivní, ale nebyl hloupý - události z listopadu 1938 v něm vyvolaly násilnou a bolestivou změnu názoru. Náhle velice jasně pochopil pravou povahu režimu, kterým se nechal politicky a emocionálně uchlácholit.

„Bojoval jsem, abych si udržel víru v německou upřímnost, ale jen fanatická víra mohla odolat důkazům, které se rozhodli nám předložit,“ napsal. „Přisahám, že se nedožiji dne, kdy se Británie vzdá před totalitní agresí své víry.“ Přerušil svůj vztah s Adrianou a téměř přes noc se stal tvrdým protivníkem nacismu.

„Ochotně pozvednu zbraně proti Německu,“ napsal. Cítil se podvedený nacisty a fašistkou, kterou miloval. Bral tu lež osobně a chtěl se pomstít.

Lewesovo odhodlání a bezohlednost, a jeho naprosté věnování se boji s Německem, byly reakcí muže, kterému ukřivdila zrádná milenka, někoho, kdo udělal hroznou chybu a potřeboval ji napravit.

Světlo už sláblo, když Lewes, Stirling a čtyři další muži vyšplhali do postaršího dvouplošníku, aby uskutečnili první pouštní padákový seskok na světě. Pro Stirlinga to byl výlet, pro Lewese další fáze pomsty nacistickému Německu. Vickers Valentia zapůjčený Královským letectvem se používal pro doručování pošty a pro seskoky padákem byl až legračně nevhodný. Padáky, které Lewes ukradl, byly vybavené výtažnými lany, jež měly být připojené k ocelovému lanku nataženému v letounu zepředu dozadu. Když výsadkář vyskakoval z letouna, lano vytahovalo složený padák, dokud nebyl plně vytažený, a v tomto bodě mělo výtažné lano prasknout a vrchlík padáku se měl naplnit vzduchem. Na Blízkém

východě nebyli žádní výsadkářští instruktoři, ale jeden přátelský důstojník z Královského letectva jim poradil, aby skákali jako do vody. Tým nacvičoval na zemi seskok z křídla letounu, tedy asi z deseti stop. Při testování Lewes vyhodil figurínu výsadkáře vyrobenou z pytlů s pískem a stanových tyček z výšky asi 800 stop. „Padák se otevřel správně, ale stanové tyčky se při přistání rozbily.“

Lewes a Stirling se shodli, že jsou připravení; jednoduše přiváží výtažná lana padáku k nohám sedadla pasažéra, otevřou dveře a vyskočí. Pilot vzletl z malého letiště 50 mil jižně od letiště Bagush, jednou zakroužil a pak dal signál k seskoku. Lewes a jeho sluha šli první následovaní dobrovolníkem jménem D'Arcy, a pak Stirling. D'Arcy později napsal: „Byl jsem překvapený, když jsem viděl poručíka Stirlinga, jak mě ve vzduchu míjí.“ Ale nebyl ani z poloviny tak překvapený jako poručík Stirling. Jeho padák se zachytil za ocasní plochy letouna a ošklivě se natrhl. Když mu došlo, že ani tak neskáče padákem, ale spíš padá, zavřel oči a připravil se na dopad.

Stirling nabil vědomí až napůl ochrnutý na posteli Skotské vojenské nemocnice. „Měl jsem trochu smůlu,“ řekl s výrazným zlehčením.

Stirlingova první zkušenost se skákáním padákem byla mimořádně nepříjemná. V důsledku zranění páteře bude po zbytek života trpět bolestmi zad a migrénami. Při pádu se skoro zabil, ale dostal dobrý nápad.

Trvalo osm týdnů, než Stirling začal znovu chodit. Během té doby shromáždil všechny mapy pobřeží a vnitrozemské oblasti, které se mu dostaly do ruky. Dělal si poznámky o letištích, silnicích, železničních tratích a nepřátelských pozicích kolem pobřeží. Když ho Lewes v nemocnici navštívil, Stirling mu předložil své plány: „Jsem si jistý, že bude možné a ne moc obtížné dostat z pouštního křídla malé počty mužů do vybraných německých pozic. Myslím, že bychom pak mohli ničením letounů, ranvejí a skladů paliva dosáhnout celkem dramatického efektu na jejich účinnost a morálku.“

Stirling později s typickou velkorysostí přiznal zásluhy za mnoho přemýšlení o tomto plánu Lewesovi. Lewes byl v této fázi přesto skeptický. „Jak by mohli parašutisté nést dostatek výbušnin, aby způsobili opravdovou škodu? Kdo takovou operaci schválí? A jak nájezdníci po útoku uniknou přes stovky mil písku? Přemýšlel jsi o výcviku chůze pouští?“ zeptal se. Lewesovy pochybnosti měly méně co do činění s proveditelností plánu, než s obavami o osobu Stirlinga samotného, muže se světáckou pověstí a mnoha rysy, kterými Lewes opovrhoval. Možná také cítil, že je Stirling překážkou svým vlastním plánům. Lewes mířil zpět do obleženého Tobruku. Dohodli se, že více prodiskutují koncept padákových přepadů po jeho návratu. „Pokud se s tím nápadem dostaneš někam dál, řekni mi to,“ řekl Lewes, když vstal, aby odešel. „Moc v to nedoufám.“

Stirling sepsal v půli července koncept návrhu, přiznal zásluhy Lewesovi a poznamenal, že „plán je založený převážně na Jockových nápadech“.

Stirlingova původní zpráva byla napsaná ručně tužkou a v archivech SAS není. Jeho koncept byl přímočarý. Rommelův postup po severoafrickém pobřeží na východ obrátil vývoj bitvy ve prospěch oslavovaného německého velitele, ale také se vytvořila příležitost. Nepřátelské zásobovací linie se prodloužily a pobřežní letiště byla zranitelná vůči útoku. Většina jich byla jen slabě bráněná a některá neměla ani oplocený perimetr. Za bezměsíčné noci se může shodit padákem co nejbližší nepřátelským letištěm malá skupina dobře vycvičených nájezdníků a ti se pak rozdělí do malých týmů, nejvýše pětičlenných, které pod pláštěm tmy proniknou na letiště, nasadí na co nejvíce letounů časované bomby a pak se stáhnou zpět do pouště, kde je vyzvedne Dálková pouštní skupina, britská průzkumná jed-notka, o níž se Stirling dověděl, že je schopná pronikat hluboko do pouště. Za jedinou noc se tak může provést až třicet samostatných útoků. Aby se zachovala bezpečnost a utajení, takovou operaci bude muset schvalovat vrchní velitel na Blízkém východě. Nová jednotka bude muset mít speciální postavení, přístup k vojenským zpravodajským informacím a své vlastní odlehle cvičiště. Stirling navrhoval, aby nová jednotka vytěžila maximum z překvapení a lstivosti.

Při zpětném pohledu se plán zdá být zřejmý, ale v té době to byl revoluční nápad.

Mnoho středně vysokých důstojníků v britské armádě bojovalo v první světové válce a drželi se staromódního konceptu válčení mužů v uniformách střetávajících se na bojišti a bojovali, dokud jedna strana nezvítězila. Ačkoliv se fronta posouvala sem a tam, válka v severní Africe doposud probíhala podle tohoto vzoru. To, co Stirling navrhl, znamenalo přeskočit frontovou linii a přenést boj přímo do nepřátelského tábora. Podle některých lidí to bylo nejen neslýchané, ale také neférové, jako praštit

nějakého chlápka, když se dívá jinam. Někteří měli pocit, že vyhodit uprostřed noci letoun do vzduchu a pak utéct je práce pro sabotéry, žoldáky a vrahy, ale ne pro vojáky ozbrojených sil Jeho Veličenstva. Nebyla to válka, jak ji znali, a nebyl to kriket. Ještě horší bylo, že Stirlingův nápad představoval hrozbu samému konceptu vojenské hodnosti. Hierarchie velení byla posvátná v každé armádě, ale Stirling navrhoval obcházet i to a podávat hlášení jen nejvyššímu veliteli, v tomto případě generálovi siru Claudemu Auchinleckovi, nově jmenovanému vrchnímu veliteli na Blízkém východě. Stirling byl pouhý poručík a to tuctový, který navrhoval rozvrátit staletou vojenskou tradici podřízením se přímo nejvyššímu veliteli, aby vytvořil a velel něčemu, co vypadalo podezřele jako soukromá armáda. Pro tradicionalisty mezi jeho nadřízenými to byla víc než drzost; bylo to rozhodně vzbouření.

Stirling neměl iluze o tom, jak přijmou jeho plán štábní důstojníci na velitelství Blízkého východu. Vojenskou byrokracií střední úrovně velení otevřeně pohrdal a říkal jí různě – „svobodní zednáři průměrnosti“ a „navrstvené zkamenělé sračky“. Pokud měl mít jeho plán šanci, potřeboval dostat nápad do rukou nejvyšších důstojníků, než bude mít někdo v nižším postavení šanci ho zabít. Pokud by ho předal normálními kanály, plán by skončil na stole prvního štábního důstojníka, který by ho četl. Stirlingův radikální přístup ke zkamenělým sračkám se podobal jeho postoji k frontové linii. Neměl v úmyslu jí projít, ale obejít ji. Stalo se předmětem mýtů, jak to udělal.

Britské blízkovýchodní velitelství sídlilo v káhirském Zahradním městě ve velkém bloku zabraných bytů obehnaném osnatým drátem. Stirling stále o berlích kulhal ke vchodu, ale zjistil, že mu cestu blokují dva strážníci, kteří se dožadovali propustky, již neměl. Takže čekal do chvíle, kdy budou strážníci něčím zaujatí, a prolezl mezerou v plotě. Když vstupoval do budovy, strážníci spatřili opuštěné berle a dali se do jeho pronásledování. Pádil tak rychle, jak ho ztuhlé nohy unesly, vyběhl nahoru po schodech a vrazil do dveří označených Hlavní pobočník. Tam se střetl s rudolfickým majorem, který byl náhodou jedním z jeho bývalých instruktorů v Pirbrightu. Ten vyšší důstojník si Stirlinga pamatoval jako jednoho ze svých nejméně pozorných studentů a hned ho poslal pryč: „Stirlingu, ať už máte jakékoliv bláznivé nápady, zapomeňte na ně... a teď vypadněte.“

Na chodbě slyšel, jak strážže dusají nahoru po schodech, a vstoupil do další místnosti, ve které, jak se ukázalo, byl generál sir Neil Ritchie, zástupce náčelníka štábu. Stirling mu předal svůj návrh, který zhustil do krátké zprávy. Ritchie návrh prolístoval, podle Stirlinga s rostoucím zájmem. Pak vzhlédl: „Tohle by mohl být plán, který hledáme.“ Povolal z vedlejších dveří hlavního pobočníka a k jeho údivu a stěží potlačovanému vzteku mu dal pokyn, aby mladému důstojníkovi poskytl veškerou pomoc, kterou bude potřebovat. „Nelíbíte se mi a nelíbí se mi ani tahle věc,“ zasyčel hlavní pobočník poté, co Ritchie odešel. „Nečekejte ode mne žádnou podporu.“ O tři dny později povolali Stirlinga ke generálovi Auchinleckovi.

Tohle je skoro perfektní Stirlingův příběh obsahující charakteristické přísady sebedopceňování, blufování a drzosti, popisující odvážný čin korunovaný nepravděpodobným úspěchem, přičemž se navážel do vojenské byrokracie, kterou opovrhoval. Mělo to patinu naleštěného příběhu vyprávěného po večeri stále znovu. Mohla to být pravda nebo částečně pravda.

Ale pro Stirlingovy úspěšné pokusy dostat se k nejvyšším velitelům je tu další prozaičtější vysvětlení. Auchinleck byl starým rodinným přítelem Stirlingových. Ritchie střílel na Keiru tetřevy. Oba byli Skoti a oba bojovali v první světové válce po boku generála Archibalda Stirlinga, Davidova otce. Byla to doba, kdy byly rodinné a třídní kontakty hodně důležité. Pokud se mohl nějaký nižší důstojník setkat s generálem jednoduše tak, že o to požádal, byl to David Stirling. „Věděl jsem, že se mohu s nějakým generálem dohadovat,“ řekl později.

Generálové Auchinleck a Ritchie vedli se Stirlingem další rozhovor spolu s generálmajorem Ericem Dorman-Smithem, mužem považovaným jedním svým kolegou téměř za šílence, ale jedním z mála vysokých důstojníků, který si uvědomoval, jak se vedení války díky novým technologiím a motorizaci rychle vyvíjí.

Ti tři důstojníci Stirlinga podrobně vyslyšeli ohledně konceptu jeho návrhu a pozorně poslouchali jeho výklad.

Auchinleck, obecně známý jako „Auk“, teprve nedávno převzal pozici vrchního velitele a už byl pod silným tlakem od Winstona Churchilla, aby na Rommela zaútočil a obrátil vývoj severoafrické války.

Velká protiofenzíva by se uskutečnila dříve (pokud by to bylo podle Churchilla) nebo později (podle Auchinlecka) a Stirlingova skupina nájezdníků by mohla v kritický moment sehrát důležitou roli v narušení činnosti nepřátelského letectva. Rozhodlo se Layforce rozpustit, čímž vznikla hotová zásobárna možných branců, a plán na rozdíl od dřívějších operací komand nevyžadoval použití drahých lodí a složité námořní operace. Stirlingův plán byl levný ve smyslu lidské síly a výstroje, a pokud bude fungovat, tak se určitě vyplatí. A pokud nebude, ztrátou bude jen hrstka dobrodruhů. Ochota generálů poslouchat mohla mít ještě jiný důvod. Všichni tři byli během poslední války v bitvě; Dorman-Smith získal u Yper Vojenský kříž; Ritchie získal stejné vyznamenání za chladnokrevnost, odvalu a naprosté nedbání nebezpečí pod palbou a Auchinleck byl během divokých bojů v Mezopotámii uváděn v hlášení. Trojice generálů naslouchala tomu pětadvacetiletému vojákově, jak vysvětluje, že má v úmyslu pomoci vyhrát válku bojem s Němci zblízka, a viděli v něm něco ze sebe samých.

Na konci schůzky Stirlingovi řekli, že ho povýší na kapitána a povolí mu vytvořit ze zbytků Layforce počáteční jednotku šesti důstojníků a šedesáti mužů.

Nová jednotka potřebovala jméno. Poskytl ho málo známý vojenský génius s jedinečným nadáním pro klam a úskok a se zálibou v teatrálnosti. Plukovník Dudley Wrangel Clarke byl na Blízkém východě zodpovědný za strategické klamání, divnou, ale životně důležitou větev vojenských operací, věnovanou skrývání pravdy před nepřítelem a místo ní podsouvání lží. Z Clarka se stal jeden z největších podvodníků druhé světové války, který operoval z přestavěné koupelny a pak ze sklepa káhirskeho bordelu. Zdokonalil použití fiktivních bojových rozkazů, obrazových klamů, dvojitých agentů a dezinformací, aby zmátl nepřítele a uvedl ho v omyl. Byl okázalý, okouzlující a velmi zábavný. Byl také trochu zvláštní. V říjnu 1941 ho zatkl v Madridu oblečeného celkem elegantně jako žena. Tato událost, která se nikdy plně nevysvětlila, vyvolala mnoho hihňání (španělská policie poslala fotografie Churchillovi), ale jeho kariéru to nijak nepoškodilo.

Jednou z Clarkových lstí na Blízkém východě bylo v lednu 1941 vytvoření falešné výsadkové brigády ve snaze vyvolat u Italů obavy, že by Britové mohli nasadit výsadkáře na podporu dalšího útoku. Cílem bylo rozdrobit italské vojsko tím, že bude nuceno zřídit obranu proti neexistující hrozbě, nafouknout zjevnou velikost britského vojska a celkově narušit nepřátelské plánování. Operace dostala kódové jméno „Abeam“ a falešná jednotka dostala vymyšlený název „First Special Air Service Brigade“. Clarke nechal zveřejnit v egyptských novinách falešné fotografie výsadkářů, jak cvičí v poušti, poblíž zajateckého tábora nechal shodit figuríny výsadkářů a nechal chodit po Egyptě dva muže ve falešných uniformách předstírající, že jsou výsadkáři, kteří se zotavují ze zranění utrpených při seskoku padákem. Falešné dokumenty, které identifikovaly první SAS brigádu, se také předaly známým nepřátelským špiónům včetně japonských konzulárních úředníků. Z ukořistěných nepřátelských dokumentů to vypadalo na náznaky, že operace „Abeam“ zabrala, ale když Clarke zjistil, že se připravuje opravdová výsadkářská jednotka, vycítil příležitost podpořit klam, pokud by Stirlingův malý útočný tým převzal stejné jméno. Clarke tvrdil, že tohle určitě posílí v protivníkovi myšlenku, že se do akce připravuje úplná brigáda výsadkářů.

Stirling bez váhání souhlasil s pojmenováním své jednotky „Odřad L, brigáda Special Air Service“. Písmeno „L“ vybrali jednoduše proto, že odřady „A“ až „K“ už existovaly. Clarke měl radost, že má nějaké výsadkáře z masa a krve místo těch úplně falešných. Na oplátku slíbil, že použije svou rozsáhlou síť kontaktů, aby rozšířil zprávu, že Stirling hledá lidi.

SAS byla zřízena jako součást většího kontingentu, který ve skutečnosti neexistoval - zvláště vhodný start pro jednotku, která vznikla nejnepravděpodobnější kombinací štěstí a smůly, náhody a záměru.

Kapitola 3

Branci

Z nových přírůstků do SAS nebude žádný důležitější a těžší ke zvládnutí než Jock Lewes, tvrdohlavý a náročný důstojník Velšské gardy, jehož nápady na nájezdy za frontou zrcadlily a částečně inspirovaly ty Stirlingovy.

Zatímco Stirling přemlouval a okouzloval generály na velitelství Blízkého východu, Lewes bojoval v řadě krvavých šarvátek v obleženém Tobruku, jedné z nejméně aktivních a nejnepříjemnějších front severoafrické války. Životně důležitý přístav byl stále v britských rukou přístupný po moři, ale na jihu obklíčený německými a italskými vojsky, které ho neustále ostřelovaly.

Lewes vedl 18. července 1941 noční nájezd na italské linie a útočil na dva skalnaté výběžky známé jako „Dva pupínky“. Padlo přes padesát nepřátelských vojáků, a Lewes vzrušeně psal o „vytlačování mizerného taliána z jeho zákopů bodákem, nebo kutálení ručních granátů, když byl zalehnutý“. Lewes se vrátil do vlastních linií, ale tam mu řekli, aby šel dopředu a přivedl zajatce, což udělal - zajal nešťastného italského vojáka, který opustil svůj okop, aby se vyprázdnil. Lewes ho přivlekl do tábora s kalhotami stále kolem kotníků.

Zdálo se, že si Lewes libuje v nepohodlí, horku a v neustálé nudě přerušované příhodami extrémního násilí a bouřícího adrenalinu. Do země nikoho vycházela každou druhou noc malá komanda a procházela minovými poli a překážkami z ostnatého drátu. „Účastnil jsem se většiny hlídkování,“ napsal Lewes, „protože pouštní vředy, úplavice a nevýslovná špína vyřadily většinu důstojníků dočasně ze služby.“ Samotářskou nezlomnou postavu její druzi hluboce obdivovali (byl „zdaleka nejodvážnější z nás všech“, napsal jeden z nich), ale přesto jim byl vzdálený. Cílevědomý dravec kamarádství moc nepotřeboval.

Stirling podnikl během šesti týdnů nejméně tři cesty do Tobruku, aby se pokusil přesvědčit Lewese ke vstupu do jeho rodícího se odřadu jako jeho první příslušník. Lewes disponoval odbornými znalostmi a disciplínou, a to až na brutální úrovni. Stirling dospěl k závěru, že tato pečlivost a smysl pro detail z něj udělá ideálního důstojníka pro výcvikový program jednotky, ale Lewes se držel zpět. Vzдорoval všem prosbám a Stirlingovi došlo proč: „Prostě se nechtěl zapojit, pokud by to měl být nějaký krátkodobý záblesk fantazie... domnívám se, že jsem mu v minulosti připadal tak trochu jako kámoš ze starých časů.“

Na konci srpna se Lewes vrátil do Egypta na zoufale potřebný odpočinek. Stirling ho našel ležet v posteli jako naprostou trosku a tudíž neschopného uniknout Stirlingovým prosbám. Byl to hezký opak dřívější schůzky, když byl Stirling ochrnutý. „Opravdu jsem ho mohl neustále otravovat,“ všiml si Stirling, který pokračoval v uvádění všech argumentů, jaké dokázal vymyslet, aby Lewese přesvědčil, že jeho budoucnost je u SAS. Lewes to nakonec vzdal a souhlasil, že nastoupí k odřadu L jako hlavní instruktor a Stirlingův zástupce.

Ti dva muži se nikdy nestanou blízkými přáteli. „Vycházeli jsme spolu docela dobře,“ řekl Stirling, což byla vlažná pochvala od člověka, který vycházel skoro s každým. Měli toho velmi málo společného, ale právě jejich rozdílnost bude rozhodujícím zdrojem jednoty a síly.

Lewesovým prvním příspěvkem odřadu L bylo přivedení několika nejtvrďších vojáků v britské armádě, jejichž schopností byl očitým svědkem během nájezdů komanda kolem Tobruku. Prvním byl Američan.

Rotmistr Pat Riley byl drsný rodák z Redgranite ve Wisconsinu, který se ve dvacátých letech přestěhoval se svou rodinou do Anglie. Jako teenager pracoval se svým otcem a dědečkem v Cumbrijských dolech a potom zfalšoval svůj rodný list a předstíral britské občanství, aby mohl vstoupit do pěšího gardového pluku Coldstreamské gardy, pluku Pěší gardy, druhému v pořadí po Granátnické gardě. Riley, obrovský chlap s širokou irskou tvář a veselým úsměvem, byl mezi prvními nováčky jedním z nejzkušenějších vojáků. Po příjezdu na Blízký východ s Layforce zjistil, že ho jako amerického občana povolali do americké armády, ale ignoroval to. Dost přes šest stop vysoký a mohutný jako bizon vyzařoval v okamžicích nebezpečí skrytou sílu a naprostý klid. Mladší muži pod jeho velením skákali dvakrát tak vysoko, než přikázal, ale také k němu vzhlíželi jako k ochranné postavě, která vyvolávala okamžitou sebedůvěru. Vojáci měli tendenci ho instinktivně následovat. Při rozpadu Layforce se ho několik druhů gardistů zeptalo, co chce dělat: „Rozhodli se jít kamkoliv, kam půjdu já.“ V Tobruku zaslechl Riley pověsti, že se formuje speciální útočný tým, a oslovil Jocka Lewese: „Prý stavíte nějakou drsnějšou jednotku?“

Riley s sebou přivedl dalšího rotmistra Jima Almondse, parťáka veterána od Tobruku, který Lewese zaujal tím, že při nájezdu na Dva pupínky odtáhl do bezpečí zraněného vojáka. Almonds se v roce 1932 přidal ve věku osmnácti let ke Coldstreamské gardě. Pro svůj klamně měkký hlas a zdvořilost si vysloužil

předzdvku „Gentleman Jim“. Působil staromódním dojmem, vážně, pečlivě a seriózně. Ženatý, s malým dítětem doma, byl v mnoha ohledech tím nejméně divokým z té bandy. Almonds byl nesmírně praktický, inteligentní a citlivý člověk.

SAS přitáhne v nadcházejících letech mnoho drsných a divokých jednotlivců, ale v Rileyem a Almondsovi měla jednotka pevný základ. Ti dva muži byli zdrženliví starší ženatí poddůstojníci, bojoví veteráni, kteří chtěli bojovat, ale také věděli, jak odhadnout šance, ustoupit, když to bylo potřeba, a znovu bojovat. „Na lepší chlapy jsme nemohli ani pomýšlet,“ řekl Lewes, který navrhl Rileyemu a jeho lidem, aby si udělali dovolenou v Káhiře, a pak se hlásili do služeb na velitelství nového odřadu L.

Stirling mezitím sháněl své vlastní nováčky. Mezi zbylými příslušníky Layforce se rychle šířila zpráva, že se chystá něco neobvyklého. Většina z nich se přihlásila, aby zažili akci, a dobrovolníků byl dostatek. Stirling byl opatrný, aby toho neprozradil příliš mnoho, a říkal jen: „Sestavuji jednotku, která se bude vysazovat za nepřátelské linie.“ Pro většinu mužů to bylo dostatečné lákadlo.

Několik lidí oslovil Stirling osobně. Během výcviku ve Skotsku si všiml vojína ve Skotské gardě jménem Johnny Cooper. Nejpozoruhodnější na Cooperovi bylo to, že vypadal stěží dost starý na skauta, natož na vojáka. Pocházel ze středostavovské rodiny v Leicesteru a chodil na základní školu ve Wyggenstonu. Brzy po vypuknutí války ukončil učební obor v obchodě s vlnou a podplatil náborového rotmistra, aby mu uznal zjevnou lež, že je mu dvacet let. Cooper nekouřil ani nepil a bez odmítnutí vydržel nároky výcviku, bolest úplavice při průchodu Blízkým východem a monotónní nečinnost v poušti.

„Chceš dělat něco zvláštního?“ zeptal se ho Stirling.

„Ano,“ řekl Cooper bez váhání, aniž by se zeptal, co znamená to zvláštní. Ještě mu nebylo devatenáct a byl nejmladším příslušníkem této nově zrozené jednotky.

Stirling hovořil s každým mužem, který se dobrovolně přihlásil. Mnohé odmítl, protože měl jasnou představu, jaký typ mužů bude potřebovat. Komanda byla už teď jednou z nejlépe vycvičených jednotek v armádě, ale on hledal něco hlubšího a vzácnějšího - schopnost myslet a jednat nezávisle. Individualita a samostatnost nejsou v armádě vždy vysoce ceněné. Mnoho důstojníků skutečně dává přednost vojákům, kteří dělají bez otázek nebo přemýšlení to, co se jim řekne. Ale Stirling trval na tom, že jeho jednotka nebude složená z poslušných příkyvovačů: „Vždy jsem bral chlapy, kteří se dohadovali.“

Ti muži také budou muset být ochotní zabít zblízka a ne jen kvůli zabíjení. „Nechtěl jsem žádné psychopaty,“ trval na svém Stirling. Pak hledal soubor kvalit, které se ne tak často vyskytují společně, bojovníky, kteří jsou výjimečně stateční, ale dostatečně zodpovědní; disciplinovaní, ale také nezávisle myslící; nesmlouvaví, nekonvenční, a když je to nutné, nemilosrdní. Lidi, kteří chtěli jen změnit rutinu, ihned odmítl. „Není dobré, když se muži dobrovolně hlásí na tento typ práce jen proto, že je to novinka,“ byl přesvědčen Stirling. Dokonce si sepsal vlastnosti, které hledal: „Odvaha, zdatnost a odhodlání nejvyššího stupně, ale stejně důležitá je také disciplína, dovednosti, inteligence a výcvik.“

Stirlingova skupina nevyhnutelně přitahovala výrazné osobnosti, ale stejně tak některé velmi divné, a několik, které byly opravdu nebezpečné. Nezávisle myslící vojáci, jak Stirling časem zjistil, se nedají vždy snadno zvládat.

Reg Seekings byl velmi obtížný člověk. Amatérský boxerský šampion byl prchlivý, na jedno oko skoro slepý a ne moc bystrý. Jeden historik ho přirovnal k našťavanému psovi, který vrčí a mračí se. Myslel si, že se každá hádka dá vyřešit pěstmi; když s ním někdo nesouhlasil, vyhrožoval rvačkou, a když odmítl (což většina udělala vzhledem k tomu, že vážil 196 liber, byl svalnatý a měl pověstný pravý hák), nazval ho zbabělcem. Seekings byl jako většina agresivních lidí nejistý, částečně kvůli dyslexii. Byl motivovaný nějakým druhem zoufalé soutěživosti a měl smrtelný strach z toho, že ho budou považovat za neschopného. Byl zuřivě loajální k těm, koho považoval za toho hodné, a všemi ostatními pohrdal. Jednou se popsal jako „Drsný, tvrdý a tak dále“. Mnozí ho považovali za úplného parchanta.

Ale Reg Seekings měl jednu schopnost, která ho odlišovala. Byl tvrdý způsobem, jakým je opravdu tvrdých jen velmi málo lidí. Byl připravený dělat brutální věci, na které by jiní neměli žaludek. Nikdy necouvl ani o krok, v boxu ani na bojišti, a neměl výčitky svědomí z prolévání krve. Nebyla to nijak přitažlivá lidská vlastnost, ale v experimentu, který nyní probíhal, se ukáže jako vrcholně cenná.

Stirlingovi přidělili pro nové lidi základní tábor, ale skoro nic dalšího. Kabrít byl pouštní ostroh